

voor verdere studie. Op 7 mei 1536 ontving hij de priester-wijding. In 't volgend jaar zag hij zich de opperste leiding van Standonck toevertrouwd, dit wel uit waardering voor zijn rechtgelovigheid, studiezin en onberispelijke levenswandel.

Het was Tapper, die hem het pastoorschap van Wormer in Noord-Holland aanbood. Toen Martinus van deze benoeming mededeling ontving, bleek hij niet te kunnen bevroeden waar dit dorp kon liggen. Maar goed, hij aanvaardde deze functie. De parochie bleek zwaar geïnfecteerd door doperse gezindheid en de on-roomsen deden hun best de nieuwe pastoor het leven zuur te maken. Zo faalden al zijn pogingen om een huis te huren of te kopen. . . Bovendien bleven velen hem de verschuldigde penningen en giften in natura onthouden. Toen het weinige geld, dat hij had kunnen lenen, vrijwel verbruikt was. . . zie, een goede vrome vrouw bood hem heel haar hebben en houden aan. . . ook stelde zij zich beschikbaar zijn huishouden te verzorgen, op voorwaarde dat hij haar levenslang zou onderhouden. Nadat Heer Maarten zich overtuigd had van haar integriteit, ging hij de overeenkomst aan.

Geduldig en weinig agressief als hij was, poogde de nieuwe pastoor te redden wat er te redden viel. Zo organiseerde hij een soort particuliere school, waar jongelui in ieder geval Latijn konden leren en waar hij hen en passant deugden en algemene ontwikkeling bijbracht. Via de jeugd trachtte hij aldus vat op de ouders te krijgen. Voorts zette Donk zich ertoe de geschriften van de Dopers te bestuderen. . . een ketterij, die hem tot dan toe geheel onbekend was. Zijn tegen-schriften schoten nogal naast hun doel, daar de auteur zijn brochures in het Latijn opstelde. Het viel hem nl. moeilijk zich te bedienen van de volkstaal, waarin de werkjes van dopersen huize waren gesteld. Pogingen om met de vormannen der kettters in aanraking te komen gelukten na veel moeite, maar de confrontatie oogstte weinig vrucht.

Toen Duncanus in 1558 naar Delft vertrok om het pastoraat aan de Oude kerk te behartigen, kon hij met enige voldoening op zijn werk in Wormer terugblikken al was die parochie dan nog niet geheel van onkruid gezuiverd. De eerste jaren te Delft waren voor Martinus niet zonder zorgen. Hij leed onder een chronisch tekort aan contanten, omdat hij zijn (gekochte) woning moest afbetalen. Gelukkig gaf zijn huishoudster Bela hem nogal wat crediet. Toch